

A hivatalos megnyitó előtt bő fél órával érkezünk. Terepszemlére. Már nagy az izgalom, az ide-oda rohanó szervezőket a nyakukba akasztott cetliről azonnal felismerni. Sebtében üdvözljük **Nagy Pál** igazgatót és a sokkal nyugisabb **Csurulyát**, aztán a lépcsőn füstösre beszélgetjük egymást Tóth Árpival.

Expozíció kifejtése: a helyszín a múltban játszódik

A dráMa Kortárs Színházi találkozó ideje alatt működő kávéházban a pult mögött álló pincérlány lábát nem, csak mosolyát látjuk, amivel hosszú feketénket édesíti ingyen. 3,50-ért cukor és tej is dukál a kávéhoz.

A színésznők saját kreációival feldobott kávéházi látvány kétség kívül passzol a színházi eseményhez. A színházi díszletekből összeválogatott hangulatos berendezés az elmúlt évad előadásait juttatja eszünkbe. A fehérre festett székek a Táncműhely Uray-előadását (Vízkereszt, vagy amit akartok), az aranyozott éjjeli szekrény a Csak semmi szexet kérem, mi angolok vagyunk című szilveszteri előadást idézi.

Az [egy Lakodalom](#) elefántját kicsit hiányoljuk, jól mutatna szürke feje a bárpult felett.

Szívünk csücske a bejárat ajtó mellett a Nórából ismert rojtos fotelekkel, állólámpával berendezett csevegő, de bánatunkra már foglalt, így a ruhatár előtti vörös műbőr fotelbe telepedve vettük szemügyre az ügyes kezű színésznők falakat, zongorát díszítő kreációit.

A színésznők kézzel is tudják

Állatfigurákkal, virágokkal és gyöngyökkel díszített táskákból a legbőszéesebb a felhozatal - akinek megtetszik és megvásárolná, **Jakab Orsolya, Mezei Gabriella és László Kata** színésznőket csípje el.

A festett mécsesek, különböző formájú üvegekből varázsolt törékeny tárgyak készítője **László Zsuzsa**

színművész, a rusztikus kabátkákat

Varga Márta

varrta, a gyöngyös fülönfüggőket, gyűrűket, nyakékeket

Bekő Fóri Zenkő

csúrte-csavarta, a merész színekkel pingált festményeket

Barabás Árpád

férfikeze pingálta két előadás szünetében.

Lehet nézni, de venni is, akinek megtetszik valami, keresse az alkotót.

Holt humorista társasága

A hivatalos megnyitót a kávéházból nyíló kis kiállítóteremben ejtik meg a házigazdák: ott, ahol a színház névadója, **Tomcsa Sándor** emléke előtt tisztelgő kiállítást berendezték.

A bannereken, tárlókban a székelőudvarhelyi humorista életútját, munkásságát és nem utolsósorban, kiváló humorral és tehetséggel tálalt grafikáit is szemügyre veheti a nagyzéremű.

Az író születésének 115. évfordulója apropóján létrehívott tárlatot *Szebeni Zsuzsa*, az Országos Színháztörténeti Múzeum és Intézet referense méltatta.

Nem véletlenül, hiszen az emlékkiállítást az OSZMI-nak köszönhetjük, illetve azoknak az udvarhelyi kulturális intézményeknek (színház, múzeum, könyvtár) és magánszemélyeknek, akik adományaikkal hozzájárultak ahhoz, hogy a tulajdonokban levő, Tomcsa Sándor személyéhez kötődő tárgyakkal gazdagítsák a tárlatot.

Fotók, többek közt a csíkszeredai Siska Fivérek műhelyében lencsevégre kapott egyesztendő Tomcsáról, megsárgult osztálykép, közös fénykép barátokkal és a múzsával, **Ferenczy Böskéve** I.

Grafikák, rajzok, kéziratok, korabeli előadások plakátjai, köztük az udvarhelyi, 1960-as két és fél óra kacagást ígérő Tomcsa-estté is, amelyben a Mozirém szerepét az író néhai barátja, **Maszelka János** festőművész játszotta. Érdekessége a kiállításnak, legalábbis a mi figyelmünket felkeltette az a ma már csak Balázs Attila fotóján látható, egész alakos Tomcsa szobor, aminek nyoma veszett.

Aki tudja, hová tűnt, hol van Benczédi Sándor szobrászművész alkotása, árulja el. A felvonultatott anyag bemutatása nem teljes, csupán hangolónak szánjuk arra, hogy minél több lokálpatriótát becsábítsunk a nosztalgikus hangulatú „tomcsázásra”.

Teltház Balázssal

A dráMA iránti érdeklődést jelzi, hogy a nyitónapon mindkét stúdióelőadáson telt ház volt - nem sikerült beverekednünk magunkat.

Élmény nélkül nem maradtunk, meghallgattuk, hogyan vélekedik a József Attila-díjas **Szálinger Balázs**

költő, drámaíró, a kortárs irodalom egyik legtehetségesebbje saját műveiről.

Fotó: Ozsváth Tamás Jenő

Az oszlopos teremben megejtett egy órás beszélgetést **Lőkös Ildikó** dramaturg, a Színházi Dramaturgok Céhe társelnöke moderálta.

Az egy órás társalgáson sok mindenről szó esett, érdekes, meglepő dolgokat tudtunk meg Szálingerről, aki tisztázta: sokan tévesen erdélyinek tartják, s bár ez abszolút nem bántja, Keszthely szülőtte.

Kell még e-e-gy csaj

A többkötetes fiatal szerzőről megtudtuk, hogy irodalmi műveltsége sosem volt komoly, csak a történelemhez ért. Irodalmat csak és kizárólag versben szabad, és/vagy hajlandó írni, Miután

megszagolta a színházi léghőrt, felfedezte az alapszabályt, hogy „mindig kell egy csaj a darabba”. Megragadta az alkalmat, hogy barátainak és családtagjainak, valamint a zaklató újságíróknak küldjön egy rejtett üzenetet: „írás közben nem szabad cseszegetni, mert összeomlok.”

Aki behatóbban meg szeretné ismerni a költő-drámaíró munkásságát, aki Erdélyben debütált, és az erdélyi íróknak köszöni szépen ehhez a segítséget, megteheti a márciusban bemutatásra kerülő *Köztársaság* című monumentális epikus-lirikus elemekkel átszőtt dráma megtekintésével.

Expozíció lezárása, függöny

Monodrámák stúdiótérben, kávéházi hangulat az előtérben, Tomcsa- emlékkiállítás, találkozás Szálingerrel az oszlopos teremben – ilyen volt az ötödik dráMA első napi menüje.

Ma, október 24-én **Székely Csaba Bányavirág** című, többszörösen díjazott előadását mutatja be a **Marosvásárhelyi Yorick Stúdió**

nagyszínpadi stúdió térben,

Sebestyén Aba

rendezésében. A 17 és 20 órakor kezdődő előadások közötti egy órás szünetben, 19 órától a szerzővel lehet beszélgetni.